

Kelengye

PUBLICISZTIKA - ELSŐ OLDAL - LXI. évfolyam, 19. szám, 2017. május 12.

Vannak befektetők és vannak spekulánsok, a kettő közötti különbség elvi és alapvető. A befektető pénzt investál az országba, értékpapírokat vásárol vagy üzemeket épít, utóbbiaknak az avatásán néha még Orbán is megjelenik. A spekuláns a befektető inverze, ugyanis pénzt visz ki az országból, értékpapírokat ad el, vagy a nálunk működő gyár profitját akarja máshol megforgatni. A befektető jóra való, derék és erkölcsös, a spekuláns ellenben komisz, galád és elvetemült, még akkor is, ha netán ugyanarról a személyről, pontosabban ugyanannak a személynek két különböző aspektusáról van szó.

Nagy misztérium ez, más népek nem is igazán tudják átlátni. A mi dolgunk azért könnyebb, mert a rövid, ám nagy hatású Rákosi-érában megtanultuk az alapokat. A spekuláns a proletárok húsát eszi, vérért issza, egyébként pedig hét anyja volt, de megölte valamennyit. Más kérdés, hogy akkoriban ennek még láthattuk valamelyes értelmét, hiszen a spekuláns a kapitalizmust építette, mi a proletárdiktatúrát, ergo nem is lehattunk mások, mint egymásnak halálos ellenségei. Most viszont a helyzet komplikáltabb, hiszen immár mi is kapitalizmust építünk, mégis ugyanúgy kell utálnunk a spekulánst, mint a Rákosi-kor fényes napjaiban. Nyilván azért van ez így, mert az agitprop osztály sublótjának legalsó fiókjában hatvan-hetven éves broszúrák porosodnak, a tanácsadó jobb híján azokat forgatja és iparkodik az olvasottakat hasznosítani. Ha volna eredeti víziója egy újszerű, ádáz és kellőképp diabolikus ellenségről, azt nyilván nem ránk pazarolná, hanem inkább Hollywoodban házalna vele, ott jobban fizetnek, és senki se basztatná őt a Gucci táskái miatt. De hát mindenki avval főz, amije van.